

ANDREI PEPTINE

Sunt eu și criza mea temporară

EDITURA CARTEX

Cuvânt-înainte

Poezia lui Andrei Peptine trece de la episoade domestice la autoportrete deningrante care caută mereu un reper prin care să se refacă, regândească, revenerizeze corpul, apelând mereu la conștiință și memorie. Acasă devine un spațiu suprarrealist, în care golul interior care ne macină pe cei mai mulți dintre noi se materializează în relațiile interumane. E o poezie aproape carteziană în care unicul semnal al supraviețuirii sunt observațiile, exactitatea și amintirile. Observ, deci exist. Îmi amintesc, deci nu mă mai surprinde nimic – o poezie care te ține mereu în gardă, de parcă interiorul e gata să înghită exteriorul și să-l transforme.

Alex Higyed

e aproape dimineată
ploaia își menține ritmul
câteva picături mai trec prin plasa
pusă la geam, îmi udă degetele de la picioare
la șaisprezece ani te-ai pișat pe tine în somn
mă întreb dacă euforia contactelor sexuale
există doar în porno dacă relațiile
sunt derutante pentru toată lumea
nimeni nu îmi povestește despre jena trupurilor
neepilate despre impactul tăieturilor
pe corpurile mustrate pe tocătoare ieftine
în primele luni când locuiești cu cineva
spuneți-mi doar cât înțeleg dacă tot
interacțiunea dintre două organe
este atât de importantă
spuneți-mi doar cât să trec peste
pentru mine în această noapte are
mai mult sens zgomotul
pe care îl face
lanțul câinelui
speriat

Ficatul

ți-aș cere iertare,

dar oricât de cool pare în ziua de azi

n-am cerut eu să am psihoză

și să mă îndop trei ani cu pastile

care m-au și îngrășat

așa că te rog

lasă-mă să mănânc

pogăcelele de brânză cu verdețuri ale bunicii

sau ficatul de porc chiar dacă e sfărâmicios

lasă-mă să fac curat la câini

să nu zică frati-meu că sunt bulangiu

oferă-mi o singură zi fără greață

și promit că o să încep să fac sport

am văzut nenumărate clipuri despre alergat

l-am citit pe Murakami

am pantalonii scurți și adidașii noi pregătiți

dar e 17 deja

parcă vine și ploaia că-i cam înnorat

hai, promit că mă apuc mâine dimineață

Făget

stau pe bancă cu o cutie de pizza Dodo
24 de lei și 90 de bani
quattro stagioni
la noi lipsesc
e decembrie și te simți ca în toamnă
i-o duc mamei
să guste o bucată de oraș
să scape de rutina
casă – muncă
lângă mine sunt trei bărbați cu blugii
albaștri pătați de var
beau bere Neumarkt la 1L
marca tipică Făget
mai sunt câteva fetițe
cu ghiozdane roz,
mai vine o fetiță, are ghiozdanul cu Spider-man
probabil i l-a lăsat fratele mai mare
sau pur și simplu e „o ciudată
care se răzvrățește împotriva
normelor de gen“
mai sunt niște tipi în pantaloni scurți
înțeleg că vin de la un meci de fotbal
par genul de adolescenți care hărțuiesc
băieții ca mine:
nu mi-au plăcut niciodată sportul,
preferam să mă ocup de grădina școlii

cu fetele care aveau ghiozdane roz
mai e un cuplu care se ține în brațe
se tot pupă
până când unul din ei pleacă cu următorul autobuz
vin și pleacă autobuze
majoritatea verzi, modelu' vechi
nu cele mișto și noi, turcești
vine și al meu
cu oprire la Dobolii city
6 lei biletu'
se înghesuie lumea în liniște pentru că șoferul e
irascibil

Hai deți mai repede cu roboții ăia

Fac autostopul la ieșirea din Brașov
de obicei pe aici se plimbă niște curve
mă uitam după ele când treceam cu autobuzul
rețineam intervalele de timp
mi-am și făcut cont pe ninfomane.ro
recenziile comunității elimină riscul
să te bată vreun pește sau să-ți iei țeapă
m-au ținut în frâu numai atașarea față de bani
și frica c-am să ajung să plâng
în fața unei femei necunoscute

nu-mi pasă ce spui
când ochii tăi îmi amintesc de chiftelele bunicii,
când luna pare o roată de cașcaval
și stelele arată ca pesmetul rumenit

Pe Tinder scrie că ești vrăjitoare
transformă-mi atunci organul genital
să fim asemănători
scapă-mă de lupta inutilă
minte – corp:
doar așa am putea
să ne cunoaștem
cu adevărat.

Te-ai dus la baie
m-ai lăsat singur cu foamea
în frigider n-am găsit altceva decât verdețuri,
în curte niciun bărbat transformat în porc
am fost otrăvit de fumul bețișoarelor parfumate
și cumva tot am ajuns în patul tău.
Deznădăjduit am plecat dimineața
când cerul s-a aprins ca pantalonii albaștri
ai lucrătorilor de la Autoliv
pe cearcăne îmi curg acum lacrimi
ca ceara scursă pe lumânările tale.
Încă mi-e foame

în drum spre satul vecin
un bărbat beat pe bicicletă
se oprește lângă mine
îmi spune
problema e că nu te iubești
apoi se îndepărtează
cântând la unison
cu claxoanele